

LENINA KĀROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀ PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN
PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

Iznāk kopš 1950. gada 29. marta

Nr. 97 (5636)

Sestdien, 1987. gada 15. augustā

Maksa 3 kap.

ZIEMĀJU SĒJAI

Mūsu saimniecības mehanizatori, neraugoties uz dabas untumiem, kuri šogad lauciniekiem sagādā īpašas galvassāpes, sekmiīgi gatavo laukus ziemas graudaugiem.

Ziemāju kultūras nākamā gada ražai jāiesēj apmēram 500 hektāru platībā. Tas nav mazs uzdevums. Mehanizatori intensīvi gatavo augsni Lučkinu meliorācijas objektā pirmajā ražošanas iecirknī. Šī objekta kopējā platība ir 80 hektāri. Te iestrādāti organiskie mēsli (125 tonnas ik hektārā), lauks pamatā uzarts. Sākusies augsnes kultivēšana un minerālmēsļu iestrādāšana. Vienam hektāram paredzēts vidēji dot 10 centnerus fosfora un 4 centnerus kālija mēslojuma. Augsnes sagatavošana un organisko mēsļu iestrādāšana notiek arī pārējās kompleksajās brigādēs.

Ziemas rudzu sēkļa sagatavošana pilnīgi un atbilst pirmajai klasei. Rudziem paredzētās platības apsēsīm ar 'Voshod-1' šķirnes sēkļu. Ziemas kviešus esam iecerējuši iesēt 100 hektāru platībā. Visus laukus apsēsīm ar 'Mironovskij-808' šķirnes sēkļu.

Ar rapsi šogad bija apsēti 15 hektāri. No viena hektāra ieguvām vidēji 18 centnerus sēklas. Pārlicinājušies par šīs kultūras izmantošanas iespējām, saimniecības laudis rapsa platības šogad palielinās līdz 50 hektāriem.

Darbu, vai tas ir liels vai mazs, vienmēr dara cilvēks. Un no viņa atkarīgs, kāda raža briedīs druvās. Augsnes sagatavošana ziemājiem čakli strādā Vikentija Dzenis otrajā brigādē, Pāvils Grustiņš sestajā brigādē, Aleksandrs Semjonovs ceturtajā brigādē. Savus pienākumus apzinīgi veic arī citi mehanizatori. Tas rada pārliecību, ka ar ziemāju sēju godam tiksīm galā.

P. VAIVODS,

Aglonas padomju saimniecības partijas komitejas sekretārs, preses grupas vadītājs

Pārskats

PAR LAUKU DARBU GAITU
RAJONA SAIMNIECĪBAS

līdz 14. augustam
(pēc RARA dispečerdienesta ziņām procentos)

Saimniecība	Novākts graudaugu	Aparatā zeme ziemājiem	Novākts linu
Raiņa	16	74	5
«Kr. Oktjabrj»	13	56	4
Rušonas p. s.	11	53	+
«Silukalns»	10	59	27
Dzeržinska	10	88	—
K. Marksa	8	39	11
Suvorova	7	62	12
«Sark. ausma»	5	44	+
M. Gorkija	4	51	14
Kirova	4	76	2
Leņina	2	52	4
«Nākotne»	2	53	—
Rudzātu p. s.	2	46	+
Aglonas p. s.	2	71	+
«Zelta vārpa»	1	50	+
«Dzintars»	1	39	—
«Rīts»	1	70	+
«Dubna»	1	22	1
Oškaina	—	63	—
«Vārkava»	—	72	4
RAJONĀ	5	55	5

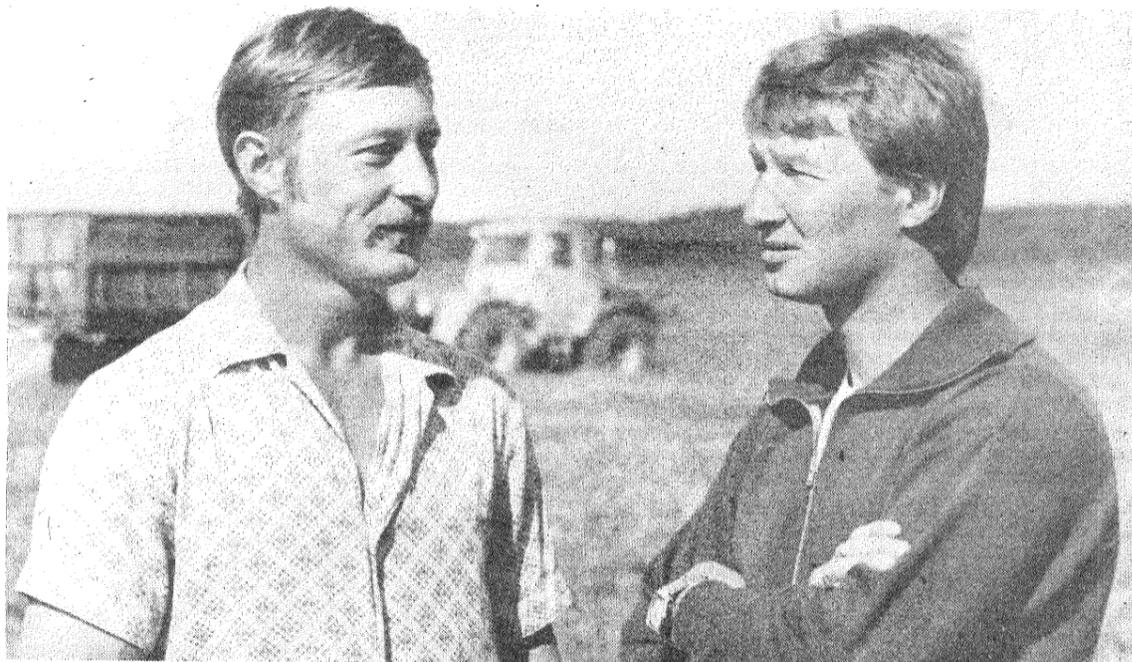
+) — nav iesēts.

Agrorūpnieciskais komplekss: cilvēki un darbi

Kas labi strādā, prot darbu priekšzīmīgi organizēt, tam arī slikti laika apstākļi nekavē īstenot iecerēto. Tā var teikt par M. Gorkija kolhoza laudīm. Arī šīgada lietainajā vasarā viņi pratuši sagatavot pietiekamus lopbarības krājumus ziemai. Un te liels nopelns ir saimniecības pirmrindniekiem, kuri nesudzējis par grūtībām, bet gan tās pārvarēja ar apzinīgu atlieksmi pret saviem pienākumiem.

Attēla redzat saimniecības otrā iecirkņa labāko mehanizatoru zaļās masas sagatavošanā Pjotru Sabarovu (no kreisās) sarunā ar pirmā iecirkņa prieksnieka palīgu Romualdu Mičuli. P. Sabarovs viens pats ar pacēlāju-smalcinātāju sagādāja 300 tonnas zaļās masas. Viņš lielākoties strādā otrajā iecirknī, bet, ja nepieciešams, dodas palīgā arī pirmā iecirkņa mehanizatoriem.

J. SILICKA foto

TĀ STRĀDĀ DUNTIŠĶU FERMĀ

Divpadsmitajā piecgadē lopkopības darbiniekiem jāveic daudz atbildīgi uzdevumi. Viens no tiem — piena izslaukumu kāpināšana.

Agrofirms kolhoza «Krasnij Oktjabrj» lopkopības darbinieki strādā ar pilnu atdevi, lai šos uzdevumus īstenotu.

Šī gada 1. pusgadā veiksmīgi rezultāti ir Duntišķu fermas kolektīvam. No 59 pirmpienēm iegūtais vidējais izslaukums ir 3870 kilogrami piena. Fermā strādā trīs pastāvīgās un viena maiņas mehānizētās slaukšanas maistare. Visas ar lielu dzīves un darba pieredzi. Par to liecina vidējie izslaukumi. Antonīnai Stepankovi — no 22 pirmpienēm 3901 kilogramus piena, Uljanai Amosovai — no 17 pirmpienēm 3821 kilogramus un Galinai Bahanovai — no 20 pirmpienēm 3803 kilogrami piena no katras.

Gribētu dažus vārdus pateikt par katru no maistarēm. Uljana Amosova visu mūžu ir lopkope. Nu jau 24 gadus bijusi telkope strādā par slaucēju. Par viņu saka tā: «Strādā labi, optimistiski noskaņota, nebaidās grūtību.»

Ļoti enerģiska, darbīga ir Antonīna Stepankova. Darbs lopkopībā viņai patīk. Tāpēc pirmā un, domājams, arī pēdējā darba vieta paliks lopkopībā, kur jau nostrādāti 29 gadi.

Galina Bahanova, dzimusi ukrainiete, nu jau 18 gadus strādā par slaucēju kolhoza «Krasnij Oktjabrj» un, neskatoties uz veselības stāvokli, citu darbu veikt nav ar mieru.

Mainās slaucēja Vera Prozorska, arī ukrainiete, šīnī fermā ir visjaunākā un arī ar vismazāko darba stāžu lopkopībā — 7 gadi. Bet darbiniece viņa ir laba, strādā ar lielu atbildības izjūtu.

Ar lielu darba pieredzi ir fermas brigadiere Jevdokiļa Vorobjova. Arī pārējie kolektīva locekļi labi veic savus pienākumus. Visumā Duntišķu fermas kolektīvs ir saliedēts, strādā bez domstarpībām, tāpēc neizpaliek arī rezultāti. Kā pārlicinājos individuālo sarunu laikā, domas

un uzskati par darba metodēm pilnīgi sakrīta.

Duntišķu fermas kolektīva kopšanā un aprūpē nonāk pirmpienes, kuras nokomplektē no grūsnām telēm 3. grūsnības mēnesī. Protams, ka līdzās tēlšu izaudzēšanai, pilnvērtīgai ēdināšanai un kopšanai svarīga loma piena izslaukumu kāpināšanā ir pirmpienu pareizai un savlaicīgai sagatavošanai un pieradināšanai pie mehānizētās slaukšanas. Sevišķi liela loma augstu izslaukumu iegūšanai ir tesmeņa masāžai. Tā paaugstina produktivitāti par 16 — 20 procentiem, salīdzinot ar pirmpienēm, kurām tesmeņa masāža netiek izdarīta.

Analizējot 1986. gada rezultātus, jāmin Zaseku fermas mehānizētās slaukšanas maistares Valērijas Ksendzovas panākumi. Viņa salīdzinājumā ar darba biedrēm no savas grupas, pirmpienēm, pateicoties tesmeņa masāžai, ieguva par 700 kilogramiem lielākus izslaukumus, tas ir — vidēji 5424 kilogramus piena no vienas pirmpienes.

Te nu atzinība jāsaņem tagadējām rajona agrorūpnieciskās apvienības priekšsēdētājam, kādreizējam kolhoza «Krasnij Oktjabrj» galvenajam zootehnikim Viktoram Korotkovam. Tieši viņš bija pirmpienu ieslaukšanas iniciators un atbalstītājs. Viņš izskaidroja lopkopējiem masāžas lielo nozīmi govju produktivitātes kāpināšanā.

Pateicoties V. Korotkova prasmei organizēt slaucēju darbu, arī Leņina kolhoza mehānizētās slaukšanas maistares pirmpienu grupās Agnija Ivanova un Anna Romanovska ieguva augstus izslaukumus — 5567 un 5203 kilogramus piena.

Kolhoza «Krasnij Oktjabrj» Duntišķu fermā visām pirmpienēm tiek veikta tesmeņa mehāniskā masāža. Pie tam, izvietojot grūsnās teles šajā fermā, stingri ievēro, lai netiktu izmainītas grupas, kādās tās ir saarupētas jau agrāk, tātad saraudašas savā starpā. Līdz ar 5. grūsnības mēnesi tiek uzsākta tesmeņa masāža, pielietojot pneimomehāniskos tesmeņa masāžas aparātus. Masāžu turpina

līdz 8. grūsnības mēnesim. To pārtrauc 20 — 30 dienas pirms atnešanās. Atkarībā no individuālajām īpatnībām un saņemot pilnvērtīgu barību, iespējams, ka grūsnai telei masāžas laikā sāk izdalīties piens. Tādā gadījumā vispirms jāpārbauda, vai nav traucēts fizioloģiskais cikls, bet galvenokārt jāpārskata barības deva un tā jāsamazina. Vienlaicīgi ar tesmeņa masāžu teles tiek pieradinātas pie slaukšanas aparāta, to laiku pa laikam viņu klātbūtnē iedarbino.

Tesmeņa masāžas rezultātā pilnīgāk attīstās piena dziedzeri. Tie labāk tiek apasinoti, pareizi veidojas tesmeņa forma un tilpums. Pirmpienes, kurām tiek izdarīta masāža, retāk saslīkst ar tesmeņa iekaisumiem. Tomēr liela vērība jāpievērš pirmajām 40 dienām pēc atnešanās, jo tad novērojama visātrākā saslīšana ar tesmeņa iekaisumiem — mastītu. Te galvenā nozīme ir pareizai ēdināšanai un kopšanai. Jāizslēdz no barības devas skābarība, pilnīgi jāsabalansē kura, olbaltuma un tauku attiecības. Nedrīkst iztrūkt mikro- un makroelementi, minerālbarība.

Lopkopēji no pieredzes zina, cik daudz puļu un uzņēmības nepieciešams, lai pirmpienīti ieslauktu, pieradinātu pie mehānizētās slaukšanas un jaunajiem apstākļiem. Tāpēc gribas vēl un vēlreiz atgādināt par tik nepieciešamo pasākumu, kā pirmpienu sagatavošana piena ražošanai, jo, slaucot iepriekš rūpīgi nepieradinātu un nesagatavotu pirmpieni, dažreiz jāpielieto pat diezgan rupji panēmieni. Tad govīm rodas nervu stress, kas izsauc nepilnīgu piena atdeves refleksu, veicina ķermeņa iekaisumu. Tā visa rezultāts — pirmpienu brākēšana, un par augstu produktivitāti nevar būt ne runas.

Agrofirms kolhoza «Krasnij Oktjabrj» pārskatīta arī apmaksā par pirmpienu masāžu un ieslaukšanu, lai lopkopējus ieinteresētu veikt šo atbildīgo un fiziski smago darbu. Par vienu masāžu operatorai — masāžierei

REDAKCIJA šodien sāk jaunu rubriku — «Dzīvokļu problēma: no dažādiem viedokļiem». Tajā publicēsim materiālus, kuri iepazīstinās, kā mūsu rajonā tiek īstenots PSKP XXVII kongresa izvirzītais uzdevums — līdz 2000. gadam nodrošināt katru ģimeni ar dzīvokli vai māju. Gaidām arī jūsu, cienijamie lasītāji, vēstules un ierosinājumus.

Pirmo materiālu kopojumu jaunajā rubrikā lasiet šodienas laikraksta 2. LAPPUSĒ.

maksā 10 kapeikas. Nemot vērā, ka masāža jāizdara divas reizes dienā, šī summa papildus pamatapmaksai ir 6 rubļi mēnesī par katru grūsnu teļu.

Pašlaik Duntišķu fermā izvietotas pašu kolhoza izaudzētās melnraibās govīs pirmpienes. Agrāk šīs fermas mehānizētās slaukšanas maistares strādāja ar Latvijas brūnās šķirnes govīm. Salīdzinot, slaucēju domas izskanēja vienādi. Proti, melnraibās govīs ir mierīgākas, labāk padodas ieslaukšanai, ar labāku tesmeņa formu. Toties tās ir jūtīgākas pret nelabvēlīgiem apstākļiem, prasīgākas pret lopbarības kvalitāti. Atnesoties melnraibajām biežāk rodas sarežģījumi, grūtāk ir saglabāt jaundzimušos teļus. Tāpēc stingri jāievēro dežūras, lai savlaicīgi sniegtu palīdzību. Ja lopbarības pietiek un tā ir kvalitatīva, kā tas ir kolhoza «Krasnij Oktjabrj», tad melnraibās govīs ražo labāk par brūnajām.

Govju produktīvais mūžs mūsu apstākļos ilgst tikai 3 — 4 gadus vai pat mazāk, audzēšana — vairāk nekā 2 gadus. Ienākumi, ko iegūst no pirmajām divām laktācijām, sedz tikai teles izaudzēšanas izdevumus. Tāpēc nepieciešams pagarināt govju produktīvās izmantošanas laiku. Un te nu līdzās individuālajām attīstības īpatnībām, veselības stāvoklim un dzīvotspējai liela nozīme ir pareizai tēlšu audzēšanai, pirmpienu ieslaukšanai un tesmeņa masāžai. Visi šie pasākumi ir garantija govju ilgmūžības pagarināšanai un liela rezerve to produktivitātes palielināšanai. Liela nozīme bija, ir un paliek pirmpienu grupu un fermu kompleksēšanai. Tā jāveic tā, lai pēc iespējas organizētāk noritētu visi minētie pasākumi un lai varētu sekot pirmrindnieku paraugam, kāpināt produktivitāti un gūt labus rezultātus, kā to dara kolhoza «Krasnij Oktjabrj» Duntišķu fermas kolektīvs.

V. RUTKOVSKA,

pirmrindas pieredzes speciāliste

Dzīvokļu problēma: no dažādiem viedokļiem

Skaitļi un fakti

→ Rindā uz dzīvokli Preiļu pilsētas izpildkomitejā ir 264 cilvēki, Līvānu — 418, ciemu izpildkomitejās — 269 cilvēki.

→ Pilsētu kopējā sabiedriskā dzīvokļu fonda īpatsvars ir 73 procenti, pilsoņiem piederošais fonds — 26 procenti, dzīvokļu celtniecības kooperatīva fonda īpatsvars — tikai 1 procenti.

→ 76 procenti lauku dzīvokļu fonda ir pilsoņu personīgais īpašums, kolhozu dzīvokļu fonds ir tikai 13 procenti, sovhozu — 4 procenti.

→ Pēc datiem uz 1987. gada 1. janvāri avārijas stāvoklī bija dzīvokļi, kuru kopējā platība ir 789 kvadrātmetri un kurus apdzīvoja 49 cilvēki.

VAI IR PERSPEKTĪVA SAŅEMT DZĪVOKLI?

Pēc Preiļu rajona izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieka J. Desaiņa domām šāda perspektīva ir diezgan reāla. Pašlaik izpildkomitejas nodalās izstrādāta problēmas «Dzīvoklis — 2000» risināšanas teritoriālā programma. Patlaban to izskata Republikāniskajā celtniecības zinātniskās pētniecības institūtā, pēc tam ar to iepazīsies Latvijas PSR Valsts plāna komiteja. Šīs programmas izskatīšana minētajās instancēs nepieciešama, lai prasības pēc dzīvokļiem sabalansētu ar celtniecības organizāciju materiālajiem resursiem un jaudām. Pēc šo jautājumu atrisināšanas programma «Dzīvoklis — 2000» tiks apstiprināta rajona Tautas deputātu padomes sesijā.

Lūdzām J. Desaini dažos vārdos raksturot pašlaik saskaņojamās programmas galvenos parametrus:

— Šajā piecgadē programma paredz 3856 dzīvokļu celtniecību. Preiļos un Līvānos plānots uzbūvēt 2824 dzīvokļus, pārējos — laukos. Salīdzinājumam piebilstu, ka pagājušajā piecgadē pilsētu iedzīvotāji saņēma tikai 1379 dzīvokļus, laucinieki — 169. Kā redzat, rajona izpildkomiteja pašlaik galveno akcentu liek tieši uz sociālo sfēru.

Tiesa, panākt dzīvokļu celtniecības pieaugumu šodien nav tik vienkārši kaut vai tādēļ, ka ne attīrīšanas iekārtas, ne siltumapgādes sistēmas Preiļos un Līvānos pēc savām jaudām nav gatavas jaunū objektu pieslēgšanai. Tātad paralēli nepieciešams risināt arī to rekonstrukcijas jautājumu.

1988. gadā ar LPSR Celtniecības ministrijas spēkiem plānots uzsākt attīrīšanas iekārtu celtniecību Preiļos. Darbi jāpabeidz 1989. gadā. (Objekta vērtība naudas izteiksmē — 700 tūkstoši rubļu.) Patlaban «Lauktechnikas» rajona apvienība būvē siltumtrasi no siera rūpnīcas siltumtrases līdz dzīvojamam masīvam Orlova ielas rajonā. Turpmāk šīs katlu mājas jaudas ļaus atrisināt jautājumu par Preiļos būvējamā objektu apgādi ar siltumu.

Sarežģītāks stāvoklis ir Līvānos, kur, sākot ar nākamā gada, ar attīrīšanas iekārtu jaudas paplašināšanu saistītos darbus paredzēts veikt Līvānu PMK. Šos darbus plāno pabeigt tikai 1992. gadā.

Starp citu, šajā piecgadē ievērojami attīstīsies arī kooperatīvā celtniecība. Pateicoties šai dzīvokļu celtniecības organizācijas formai vien, preiļieši saņēma 180 dzīvokļus. Tiesa, Līvānos jautājumu par kooperatīva izveidošanu varēs atrisināt ne agrāk kā 1989. gadā. Taču tas jau ir cits temats.

Apmēram 40 dzīvokļus paredzēts uzbūvēt, organizējot jaunlešu dzīvokļu kooperatīvus. Arī šeit ne mazums grūtību. Nebūtu sevišķi saprātīgi nodarbināt šos jaunizveidotos kooperatīvus jaunu māju celtniecībā. Jo vairāk tādēļ, ka par dzīvokli būs arī jāmaksā — tāpat kā parastajā kooperatīvā. Pašiem nāksies māju arī būvēt, visbiežāk ar zemas kvalifikācijas strādnieka likmi. Preiļos esam atraduši citu šīs problēmas risinājumu, ielānojojot rekonstruēt māju, kas atrodas blakus autobusu stacijai (Pionieru laukumā 13). Šajā gadījumā ir nekļūst neapmierināti apmaksāt sapemamā dzīvokļa vērtību, jo rekonstrukcija nav tas pats, kas jauna objekta celtniecība. Tādējādi jaunieši saviem spēkiem nodrošinās sevi ar 60 labiekārtotiem dzīvokļiem.

Ne mazāk svarīgu nozīmi dzīvokļu celtniecības problēmas risināšanā ierādām individuālajai celtniecībai. Piecgadē paredzēts saņemt vairāk nekā 260 individuāli būvēti dzīvokļi. Jau patlaban samērā daudz paveikts individuālo būvētāju apgādē ar granti, citiem nepieciešamajiem materiāliem, izmantojot būvmateriālu veikalu starpniecību. Ar apgādes organizēšanu laukos nodarbojas rajona agrorūpnieciskās apvienības vecākais inženieris individuālās apbūves jautājumos S. Nikitins, pilsētā — rajona izpildkomitejas dzīvokļu un komunālā nodala.

Līdz 2000. gadam gandrīz 100 dzīvokļu laukos būs uzbūvēti saimnieciskā kārtā. Šis celtniecības veids intensīvāk tiks pielietots arī pilsētā.

Domāju, ka visi, kuriem šodien dzīvoklis ir sevišķi nepieciešams, līdz piecgades beigām uzlabos savus dzīvokļu apstākļus. Tomēr ir pamats domāt, ka dzīvokļu rinda būtiski nesamazināsies. Jo vairāku pēdējo gadu laikā, neskatoties uz samērā intensīvo celtniecību, tā ir nostabilizējusies. Šis parādības cēlonis nav noslēpums: veidojas jaunas ģimenes, vēl aizvien notiek lauku jaunatnes pieplūdums pilsētās utt. Vārdus sakot, ja esam lecerējuši atrisināt dzīvokļu problēmu, būvēt vajag vēl straujākiem tempiem, izmantojot visas esošās iespējas.

Rajona izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieks J. Desainis dažos vārdos iezīmēja mums dzīvokļu problēmas risināšanas perspektīvas. Bet tagad, ņemot vērā rajona iedzīvotāju dažādus viedokļus un analizējot amatpersonu un organizāciju darbību, centīsimies noskaidrot, kas jā dara, lai praktiski realizētu šo perspektīvu. Lai plāni un ieceres īstenotos dzīvē.

SĀKSIM AR INDIVIDUĀLO BŪVĒTĀJU

DISKUSIJA * DISKUSIJA * DISKUSIJA

Šajā piecgadē Individuālo būvētāju spēkiem jāuzceļ apmēram 260 dzīvokļi.

(No programmas «Dzīvoklis — 2000»)

Diskusiju par individuālās celtniecības jautājumiem mēs nolēmām uzsākt, pretstatot divus viedokļus, kas izteikti nesen saņemtajās vēstulēs.

«Dabūt mūsu rajonā būvmateriālus ir grūtāk, nekā mēnesi no debesīm nāst. Nekur citur republikā (pa šiem gadiem, kamēr būvēju savu māju, pabraukāt nācies ne mazums) nav nolēmis uzrādīt izziņu, kas atļauj iegādāties vajadzīgo būvmateriālu. Vārbūt mūsu inženierim nav ar ko nodarboties?»

A. GARJANIS

«Būvēju māju nu jau ceturto gadu, bet darbam galu nevar redzēt. Individuālās apbūves dienests pie mums neregulēts tā, it kā tas tišām gribētu aizliegt Līvānos jebkādu individuālo celtniecību. Mūs sūta uz būvmateriālu veikalu, bet tur, teiksim, nav ne cementa, ne kaķu. Te vienkārti nav telpu, kur šos materiālus uzplabāt. Domāju, ka Līvānos ir jābūt tiepat labai būvmateriālu bāzei kā Aglonā».

V. MENKOVSKIS

Kā redzat, citāti no vēstulēm liecina, ka stāvoklis, kāds valda individuālās celtniecības sfērā, grūti nosaukt par apmierinošu. Pašlaik mēs adresējam rajona agrorūpnieciskās apvienības vecākajam inženierim individuālās celtniecības jautājumos S. Nikitinam jautājumu, kuru uzdod daudzi mūsu lasītāji. Tā būtība ir šāda: kāpēc Līvānu zonas iedzīvotāji, lai iegādātos divus trīs mausus cementa, ir spiesti braukt vispirms uz Preiļiem pēc atļaujas, bet pēc tam uz Aglonu — pēc būvmateriāliem?

S. N. — Individuālie būvētāji būvmateriālus saņem rindas kārtībā. Es vienmēr vispirms noskaidroju, vai Aglonā vajadzīgais materiāls ir saņemts un, ja man atbild apstiprinoši, ziņoju par to rindā esošajam cilvēkam, kurš, izrakstījis atļauju, izved šo materiālu nepieciešamā daudzumā. Bez saraksta un atļauju sistēmas ir grūti garantēt individuālajam būvētājam nepieciešamo materiālu iegādi. Tiesa, arī pēc sarakstiem to izdarīt ir grūti — nav vajadzīgo fondu.

Korespondents: — Vai vecākajam inženierim ir lietderīgi nodarboties ar tādu tīri tehnisku darbu? Ir taču ne mazums organizatorisko jautājumu, kuru ri-

sināšana ir inženiera tiešais dienesta pienākums.

S. N. — Tāpēc mēs arī domājam nodot šos sarakstus būvmateriālu veikālem. Lai tie veic uzskaiti un sadala materiālus.

Korespondents: — Tātad pēc atļaujam cilvēkiem pie jums braukt valrs nevajadzēs. Bet — vai Līvānu zonas iedzīvotāji materiālus joprojām iegādāties Aglonā? Pilsētā taču ir savs veikals, ir arī dzelzceļš. Kāpēc nepadomāt par otras bāzes izveidošanu?

S. N. — Jums grūti spriest par problēmām, kuras saistītas ar darba organizāciju. Viss ir ārkārtīgi sarežģīti. Kur jūs ieteiktu mums meklēt, piemēram, strādniekus darbam jaunajā bāzē? Kā to iekārtot?

Domāju, ka ne sarakstu nodošana veikālem, ne vēl vienas bāzes izveidošana neko būtiski neizmainīs, ja mēs nebusim nodrošināti ar būvmateriāliem vajadzīgajos apjomos. Pēc plāna, piemēram, šajā gadā saimniecības mums jāuzbūvē 38 mājas. To būvēšanai nepieciešami 220 kubikmetri gāzbetona, bet mums iedalīti tikai 80 kubikmetri. Kā, strādājot tādos apstākļos, nodrošināt ar materiāliem individuālos būvētājus?

Korespondents: — Bet vai jums nešķiet, ka šodien šajā ziņā jau vajadzēja iegūt skaidru priekšstatu? (Atbilde nesekoja.)

Nelielā intervijā ar rajona agrorūpnieciskās apvienības vecāko inženieri individuālās apbūves jautājumos īpašus komentārus neprasa. Kā pēbildi jau uzklautajiem viedokļiem gribētos dzirdēt arī rajona agrorūpnieciskās apvienības un rajona izpildkomitejas dzīvokļu un komunālās saimniecības nodalās darbinieku domas par iespējām uzlabot individuālo būvētāju apgādi ar nepieciešamajiem materiāliem.

Lai raksta kārtējos numurus publicēsim arī materiālus, kuri atspoguļos Jēkabpils rajona dienestu darba pieredzi, kuri sekmīgi risina visas šīs problēmas.

Bet pagaidām, cienījamie lasītāji, gaidām jūsu vēstules.

Materiālu sagatavoja L. KUZMINA

Vīru darbs pa plecam

Vīniem sākusies darba un rādījuma gadi. Klūt par ar Sarkanā Karoga ordeni apbalvotā Rīgas Civilās aviācijas inženieru institūta studentu nav vienkārši. Nepieciešamas ne tikai teicamas zināšanas, bet vēl arī milzīga vēlšanās iekļūt tieši šīs augstskolas studentu pulkā. Vārdus sakot, kaujiniecisks raksturs. Minētās rakstura īpašības piemīt visiem šiem jauniešiem — studentu vienības «Argo» divdesmit trim locekļiem ar komandieri Ģenādiju Talapovu un komisāru Borisu Oļeņikovu priekšgalā.

Mūsu nelielā intervijā ar vienības komandieri notika vienā no Preiļu starpsaimniecību celtniecības organizācijas telpām.

— Ģenādi, iepazīstiniet ar saviem biedriem, kaut vai ar dažiem.

— Man blakus ir Oļegs Mosins, kurš nesen atgriezās no Afganistānas, kur ar ieroci rokās aizstāvēja revolūcijas iekārojumus. Lūk, arī citi institūta pirmā un otrā kursa studenti: Mihails Stepanovs, Oļegs Bogušcs, Sergejs Pelagins. Šeit diemžēl nav institūta pieredzes bagātā brigādiera Mihaila Oļšanska, kā arī Vitālija Kravčenko.

— Jūsu plāni mēnesi ilgajam darbam Preiļu rajonā?

— Darba rādījumu vienība gūs, strādājot Preiļu SCO kolektīva sastāvā. Mūs uzņēma ļoti sirsniņi. Darba organizācija šeit ir brīnīšķīga. Esam nodrošināti ar

ēdināšanu, ar dzīvokli. Vārdus sakot, ar visu nepieciešamo. Esam apmierināti arī ar mūsu tiešo vadītāju no SCO puses Aleksandru Svarcu. Mēneša laikā mums objektos jāapgūst apmēram 40 tūkstoš rubļu. M. Gorkija kolhoza būvējam boksus kombainiem, kolhoza «Rīts» — dzīvojamās mājas.

— Piedodiet, ka jautāšu mazliet neaktīvi: cik jūs nopelnat?

— Iespējams nopelnīt līdz 300 rubļiem mēnesī. Tomēr mēs domājam, ka tas ir pamaz, jo strādājam, spēkus ne taupot. Savādāk neprotam un negribam. Mums ir arī šefības mērķi — gribam palīdzēt preiļiešiem vecās pils un tās apkārtnes labiekārtošanā. Palīdzēsim I. vidusskolas remontdarbos — arī uz šefības pamatiem.

— Un kā pavadāt brīvo laiku?

— Arī šeit mums ir sīki izstrādāta programma — organizējam diskotēkas vietējai jaunatnei, ar kuru jau esam sadraudzējušies. Gatavojamies studentu festivālam Rēzeknē. Vispār — draudzējamies ne tikai ar celtnieka ķelli, bet arī ar citāru. Ja pie ugunsgrāva neskan dziesma, tad students nav istis students.

Pierakstīja B. ZERNOVS

ATELA: (no kreisās uz labo) — vienības komandieris Ģenādijs Talapovs, Oļegs Mosins, Mihails Stepanovs, Oļegs Bogušcs un Sergejs Pelagins. J. SILICKA foto

SPEKTRIS

SESTDIENAS LAPPUSE

Muzejs, kurā viss par sāli

Artjomovskā, kas atrodas Ukrainas PSR, var apskatīt interesantu muzeju, kur savākti iespējami saistoši eksponāti no visas pasaules.

Pie ieejas durvīm — sāls blukis, kurš tālab palicis ārpusē, ka ir sevišķi liels.

Eksponātos, ko uz šejieni atgādājis Vissavienības sāls zinātniski pētnieciskais institūts, redzams dabīgs kristālu veidojums — krāšņs sālsziēds.

Dabīgi raktuvi maketi, stendi, kas izskaidro sāls ražošanu, sāls «Aeroflotes» pasažieriem, sāls vienā dienreizē... To un daudz ko citu var apskatīt šajā muzejā. Arī zinās par to, cik liels sāls rezerves vēl glabā mūsu sālsezeri Eltons un Baskuncaks, kuros izsējis iegūst vārāmo sāli. Interesantas ir arī zināšanas par citiem sālsezeriem, par baltsimajām sāls izqulsnēm Krimas pussalas ziemeļos un Sibīrijā. Pazemes sāls ku-

poll atrodami rietumu Kazahijā. Vīrs zemes tie parādās tikai Dienvidu Persijā (Irānā).

Lieli lielas akmeņsāls rezerves atklātas Hodži—Mumina kalnā Tadžikijas dienvidos. Pleurālos, Solikamskas rajonā arvien rezultātīvi izrādās sāls ieguvumi šodien — blakus te jau kopš senlaikiem darbojas rūpnieciski cehi, kas gatavo vārāmo sāli nosūtīšanai patērētājiem.

Viss par sāli — tā var raksturot šī savdabīgā muzeja ekspozīcijas.

I. RISMANE

JĀZEPS (Josifs) Baško ir dzimis 1889. gada 9. janvārī Jasmuižas pagasta Kastīrē, kur viņa tēvam piederēja 12 hektāru liela saimniecība. No trim brāļiem viņš ir jaunākais, tādēļ viņam ilgāk par citiem nācās ganīt svešu saimnieku lopus.

Pēc Jasmuižas pamatskolas beigšanas Jāzeps mācījās Preiļu četrgadīgajā skolā, tad Belostokas reālgimnāzijā, kur viņu atbalstīja vecākais brālis Kazimirs, kas šeit strādāja par dzelzceļa ierēdni.

Lauku puisēnam bija grūti aprast ar pilsētas dzīvi, bez mācībām uz viņa plectem vēl gūlās visa brāļa saimniecība, piemēram, pusdienu gatavošana un dzīvokļa uzkopšana. Mācībām palika maz laika, kur nu vēl lai tiktos ar skolas biedriem un iepazītu pilsētas sabiedrisko dzīvi. Un kas gan arī draudzējās ar puisēnu, kurš pēc sava ārēja izskata krasi atšķīrās no kungu bērniem?

Reālskolu Jāzeps beidza ar izcilību un griebeja turpināt mācības Kijevas inženieru karaskolā, bet saņēma atteikumu, jo nepiederēja pie muižnieku kārtas. 1908. gada rudenī viņš iestājās Vladimira karaskolā Pēterpilī un pēc tās beigšanas 1910. gada izvēlējās aviācijas dienestu un iestājās Krievijas gaiskuģniecības, vēlāk — Gatčinas kara aviācijas skolā, kuru ļoti sekmīgi beidza 1912. gada 10. oktobrī.

Kad bija saņemta virsnieka pakāpe, jaunais podporučīks apciemoja vecākus un tikās ar nu jau slimo brāli Kazimiru, kurš viņam bija izlīdzējis ar naudu virsnieka formas iegādei. Atvadoties mātē stingri piekodināja: «Delin, nedari pāri zaldātnīam!».

Sos mātes teiktos vārdus Jāzeps iegaumē uz visu mūžu. Un to apliecina vēlākās kareivju liecības. Zaldāti teica: «Mums nevajag sacīt, ka komandieris ir kaut kur izbraucis, pietiek atnākt pusdienās, un mēs jau zinām, ka komandiera nav uz vietas.» Karavīri mīlēja savu komandieri, bet viņš rūpējās par to, lai zaldāti būtu paēduši, apģērbti un nodrošināti ar visu nepieciešamo. Bet tas būs vēlāk — Pirmā pasaules kara gados.

Bet pagaidām spējīgais virsnieks pielietoja savas dziļās teorētiskās zināšanas un jau atzīto lidotāja prasmi, strādādams skolā par pasniedzēju, bet 1914. gadā viņu, kā vienu no spējīgākajiem, iecēla par lielās krievu lidmašīnas «Ilja Muromietis» komandiera palīgu. Drīz vien jaunais aviācijas virsnieks bija jau šīs 4 motoru (700 zirgspēku) lidmašīnas komandieris un jau toreiz, sasniegdam

5 100 metru lielu augstumu, uzstādīja jaunu pasaules rekordu augstlidošanā.

1915. gada 28. martā, kļūstot par šīs lidmašīnas komandieri, Jāzeps Baško neizlaida tās stūrī no savām rokām līdz pat 1918. gada 26. maijam. Sajos vairāk nekā trijos kara gados viņš veica pāri par 90 kaujas lidojumu, 24 frontes

Pēc kaujas apkalpes loceklis Smirnovs nomainīja Baško pie stūres, lai izdarītu pārsiešanu. Smirnovs un otrs apkalpes loceklis Lavrovs ar rokām saturēja benzīna tvertnes, lai neizplūstu degviela. Bet cīņa turpinājās.

Ienaidnieks vēlreiz devās uzbrukumā un apšaudīja tvertnes. Ar uguni atbil-

gada izveidoja jaunās padomju kara aviācijas pirmo kaujas spēku vienību — bumbvedēju eskadru «Ilja Muromietis». kuru drīz vien pārvēlvoja par divizionu, kā eskadras, tā divizona pirmais komandieris bija Jāzeps Baško.

Ilgie kara gadi lika sevi manīt, bija iedragāta veselība: par 50 procentiem zaudētas darba spējas, divdesmit astoņos gados jau iemantota skleroze. Un tādēļ Jāzeps Baško kopā ar citiem latviešiem atgriezās dzimtenē.

Bet vecāku vairs nebija starp dzīvajiem, nebija arī dzimtās pajumtes. Uz kādu laiku viņš apmetās pie brāļa. Bet cik gan ilgi var mājot nabaga zemnieka ģimenē? Jādodas vien uz Rīgu. Ilgāku laiku šeit negribēja atīt Jāzeps Baško pulkveža dienesta pakāpi, kā arī samierināties ar to, ka viņš dienēja Sarkanajā Armijā. No sākuma viņš bija skolas tehniskais instruktors, bet vēlāk viņam tomēr uzticēja aviācijas pulka noorganizēšanu un veidošanu. 1929. gadā J. Baško iecēla par kara aviācijas inspektoru un tehniskās divīzijas štāba priekšnieku Rīgā.

Par pulkveža J. Baško zināšanām militārās aviācijas jautājumos liecina viņa sarakstītās grāmatas: «Aeronavigācija», «Gaisa flotes darbība» divās daļās, «Aviācija» (karaskolas kurss) un citas.

1939. gadā J. Baško tika uzaicināts darboties PSRS Latvijas komisijā par kara bāzu organizēšanu pret fašistisko Vāciju. 1940. gadā viņš darbījās komisijā, kura reorganizēja buržuāziskās Latvijas armiju par teritoriālo korpusu. Taja pašā gadā viņš piedalījās Oktobra svētku parādē Maskavā. Veselības stāvokļa dēļ Jāzeps Baško 1941. gadā aizgāja pensijā ģenerāļa pakāpē.

Vecumdienās kara lidotājs atgriezās dzimtenē, kur savā sīkajā saimniecībā nodarbojās ar dārzkopību. Pēc otrā asins izplūduma galvā viņš uz pusi zaudēja redzi un bija spiests palikt fašistu okupētajā teritorijā. Okupācijas varas iestādes centās viņu pierunāt pāriet viņu dienestā un piedāvāja «augstus» amatus, bet J. Baško atteicās to darīt.

Jāzeps Baško nomira 1946. gada 31. maijā 57 gadu vecumā. Māju, kuru viņš bija cēlis piecpadsmit gadus, vecais lidotājs novēlēja Kļaviņu skolai, jo tās ēku vācieši bija nodēzinājuši. Jāzeps Baško ir apglabāts savā dzimtajā pusē — Kastīres ciema Eikša kapos.

DROSMĪGAIS KARA LIDOTĀJS

Turpinām iepazīstināt ar izciliem cilvēkiem — mūsu novadniekiem. Sodien, pateicoties Preiļu vēstures un lietišķās mākslas muzejā esošajiem materiāliem, varam pastāstīt par vienu no viņiem.

linijas pārlidojumus, kuru ilgums reizēm sasniedza septiņas ar pusi stundas, un vairāk nekā 70 citus lidojumus pavēlniecības uzdevumā.

Legendārajam kara lidotājam pieder vairāk nekā viena ceturtdaļa no visiem ar lidmašīnām «Ilja Muromietis» veiktajiem lidojumiem un vairāk par trešdaļu to kauju lidojumu. Viņa vārds ir iegājis krievu un pasaules aviācijas vēsturē: J. Baško bija labākais bombardieris ne tikai Krievijas, bet pasaules aviācijā.

Reiz, atgriežoties no kārtējās ienaidnieka bombardēšanas, 3 200 — 3 500 metru augstumā «Muromietim» uzbruka trīs vācu iznīcinātāji un atklāja no ložmetējiem uguni. Sabirza asinīm krāsotie stikli, un J. Baško saprata, ka ir ievainots. sajūta sāpes seļā. Trijās vietās bija sašauta kāja, vēders, gūti vairāki sīki ievainojumi seļā. Lidmašīna tobrīd atradās 40 verstis ienaidnieka aizmugurē.

Ienaidnieks sašāva divas benzīna tvertnes un padeves vadus uz motoriem, līdz ar to «Muromietis» palika ar diviem motoriem. Vācu iznīcinātājs mēģināja atjaunot uzbrukumu, bet saņēmis pretsparu, sāka planēt sāpus.

dēja lidotājs Naumovs, bet Smirnovs nomainīja Lavrovu, kurš, aizturot benzīna tvertnes, bija apsaldējis abas rokas.

No atāluma lidmašīnu apšaudīja trešais vācu iznīcinātājs un ienaidnieka artilērija. Augstums bija 1 400 — 1 500 metri. Tuvojoties augstienei, tas sasniedza vairs tikai 700 metrus. Apstājās abi motori, jo vairs nebija benzīna, un nācās veikt piespiedu nolaišanos. Neskatoties uz ievainojumiem, nolaišanos izdarīja pats Baško.

Kad viņš izkāpa no lidmašīnas, nevarēja vairs nostāvēt uz kājām un zaudēja samaņu. Jāzeps Baško nosūtīja ārstēties, bet tad atļāva pabūt mājās veselības stāvokļa uzlabošanai. Taču drosmīgais lidotājs ilgi nevarēja palikt mājās, jo viņu gaidīja darbs, viņu gaidīja fronte.

1918. gadā, kad «Muromieši» atradās ienaidnieka ielenkumā Viņnicā, Jāzeps Baško prata izrautes no ielenkuma un ar savu lidmašīnu pārlidoja Sarkanās Armijas izvietojumā. Jāzeps Baško un I. Zemītāns kļuva par vieniem no pirmajiem sarkanajiem kara lidotājiem. Kad pēc V. I. Leņina iniciatīvas 1918.

Neviens cits

aeroplāns...

LOK, KO 1915. GADA 21. JONIJĀ KARA DARBĪBAS APSKATĀ RAKSTĪJA «ARMIJAS VESTNESIS».

Viens no mūsu «Iljas Muromieša» tipa aparātiem devās 4 stundu meklējums Sapas rajonā un, izpildījis citus uzdevumus, nometa trīs bumbas uz ienaidnieka transportu pie Ležaiskas un pēc tam nometa 7 bumbas no viena līdz pieciem pudiem uz Przevorskas staciju, vīrs kuras kuģis 15 minūtes aprakstīja četrus lokus.

Stacijā atradās pieci liela sastāva vilcieni. Vienā no vilcieniem trāpīja «Iljas Muromieša» bumba, kā rezultātā vilcieni apņēma liesmas, un uz visām pusēm sāka lidot lielas uguniņas dzirkstis un dūmi.

Vilciena ugunsgrēks turpinājās visu «Iljas Muromieša» novērošanas laiku. Dūmi apņēma vairāku kvadrātverstu platību. Pēc vācu avīžu ziņām, mūsu gaisa kuģis uzspriidzāja vilcieni ar artilērijas kara komplektu.

Ienaidnieks zaudēja pats mazākais 300 000 šāviņu un nesa redzamus zaudējumus laudīs. Dzelzceļa kustība tā aizmugurē bija uz laiku dezorganizāta. Mūsu lidotāji nofotografēja Przevorskas stacijas milzīgo ugunsgrēku.

«Ilja Muromietis» vadīja poručīks Baško. Viņa palīgs bija poručīks Smirnovs, artilēriests — štāba kapteinis Naumovs, motorists — unteroficieris Škudovs. Vajag iegaumēt, ka bumbu trāpījuma ziņā neviena aeroplāns pasaulē nevar būt salīdzināms ar mūsu gaisa kuģiem.

Brīvais lidojums ar gaisa balonu

(NO KARA LIDOTĀJA JĀZEPSA BASKO ATMINĀM)

1912. gada augusta beigās sākas brīvie lidojumi gaisa balonos. Piecos no rīta sapulcējās visi vadītāji un audzēkņi un sāka gatavoties lidojumam. Mēs lidojām četralā — mūsu balona pilots Kogulovs — viens no solidiem un spēcīgiem instruktoriem, tad kapteinis Nesterovs, Baško un Selivanovs. Ar otro balonu lidoja pulkvedis Baratovs kopā ar trim flotes oficeriem. Drīz ieradās ģenerālis Kovaņko, personīgi visu apskatīja, kuru norāja, par kādu pasmējās. Tad sekoja komanda: «Marš! Pacelī karogu! Atlaist!» Baratova balons pacēlās plkst. 5.30, mūsu — plkst. 6.00. Drīz pēc pacelšanās mūsu balons ietriecās Peterburgas dūmos un karajās lajos kā sarkans saules stars. Mēs ar Nesterovu centāmies patstāvīgi apgūt vadišanos mākslu. Apakšā zem mums bija milzīgs Apera spoguļis.

Tas bija Ņeņas ezers. Mēs lidojām 3 500 metru augstumā un vējš mūs ātri nesa uz priekšu, ar ātrumu ne mazāku par 80 kilometriem stundā. Izrādījās, ka mums vīrs galvas ir vēl pasažieri, kurus mēs novērojam ar lielu interesi. Tas bija balons, kuru vadīja Baratovs. Ceļā atklājās, ka mēs esam paņēmuši nepietiekami lielu karti ilgstošām lidojumam, bet mums ar Nesterovu bija vienatīga, ka tikai lidot arvien tālāk un augstāk.

Kogulovs, zaudējis orientēšanos, griebeja lidojumu pārtraukt, bet Baško un Nesterovs sāka protestēt pret nolaišanos. Kogulovs padevās kārinājumam, un spēcīgs vējš nesa mūs tālāk.

Tā mēs lidojām visu dienu, laikam arī nakli būtu lidojuši, ja vien nebūtu aizmirsuši kabatas lukturīti, bet bez tā tumsā nevarējām saskatīt instrumentu rādījumus. Tas atstāja uz mani tādu iespaidu, ka es to iegaumeju uz visu mūžu un visiem un katram piekudinū nēsāt sev līdzī kabatas lukturīti.

Kad Kogulovs deva komandu nolaieties, mēs ar Nesterovu vilkām aiz lauvās, bet tā bija iekērusies koku zaros, ar to nācās izlaist gazi. Balona grozs sāka ātri slidēt gar koku zariem, līdz beidzot tas skāra zemi. Mēs nonācām tumsā mežā. Kur mēs atrodamies? To mums izdevās noskaidrot rītā.

Mūsu balons bija pārvērties par visu briesmekli, un mēs centāmies aiziet tālāk, lai rastu iespēju kārtīgi izsmēķēties. Kad sasmēķējām, sākam domāt par ēdienu, bet mūsu krājumi izrādījās gaužām mazi, bija palikuši tikai divi maizes klaipi, viens arbūzs.

Kur palikuši mūsu produktu krājumi, kuri bija domāti nedēļai? Nevienš neatzinās, ka lidojumā būtu pārmerīgi ēdis. Kātrs tikai mazliet, reizes piecas, tur bija tāda laba apetīte. Kogulovs sada-

līja atlikušos produktus četrās līdzīgās daļās.

Pavadījuši mežā aukstu nakli, mēs no rīta apēdām pēdējās kripatīņas un devāmies meklēt kādu mājokli. Tas bija smags pārgājienis. Zāle bija līdz jostasvietai, kritušie koki izsvaidīti uz visām pusēm, un mēs ar pūlēm virzījāmies uz priekšu, ar cirvi atzīmējot virzienu, lai atgriežoties varētu sameklēt savu balonu.

Tā mēs nomocījāmies vairāk par stundu, un viss kļuva arvien drūmakšs un drūmakšs. Ap desmitiem nokļuvām uz taciņas un nezinājam, uz kurieni iet — pa labi vai pa kreisi? Ilgi apspriedāmies. Pēc pusstundas iznācām uz ceļa un vēlreiz pagriezāmies pa labi. Drīz izgājām pie dzelzceļnieka būdas. Sargs pastāstīja, ka mēs atrodamies četrdesmit verstīs no Arhangeļskas. Netālu stacija un mežniecības skola.

Painteresējāmies, cik tālu iet tāka uz otru pusi?

— Nu tā, verstīs 100, un neviena mājokļa, — atbildēja sargs.

Nobrivinājāmies par savu laimi un devāmies uz mežniecības skolu. Skola bija turpat vai vesela pilsēta, apjēta ar žogu. Kāds cilvēks parādījās pie horizonta un tad pazuda.

Piegājām pie pirmajām durvīm, kuras gādījās ceļā un piekļāvē-

jam. Mājā mūs neielaida. Pēc kāda laika iznāca vīrieti no blakus mājas un prasīja — ko mēs meklējoji?

«Mēs esam oficeri no gaisa balona!»

«Oficeri... Zinām mēs tādus, labāk ejiet tūdaļ projām».

«Kā tā — projām?» — saka Selivanovs.

Par atbildi vīri pagriezta pret mums, šautenes.

«Jūs nenormāli», — un Kogulovs sāka meklēt dokumentus.

Bet vīrs nevarēja pārtiecināt.

«Jūs katorāznieki, bei ne oficeri».

Tikai beigās sapratām, kas par lietu. Mēs bijām apģērbti pelēkos brezentā jreņcos un tādējādi atgādinājām cietumsargus. Sīrsnīgi pasmējāmies, novīlkām jreņcus un pārpratum noskaidrojās.

Iepazīstoties ar skolas vadītāju, las sīrsnīgi atvainojās.

«Pie mums izbēguši cietumnieki, slāsta viņš. — «Un mūs ir daudzreiz apzaguši, un tādēļ esam neuzticīgi».

Skolā strādāja divdesmit skolotāju un ierēdņu, un viņi mums par godu rīkoja īstu krievu uzņemšanu. Šeit nodzīvojam divas dienas.

Balonu nosūtījām uz Pēterburgu, paši aizbraucām uz Arhangeļsku. Tur mums vietējais garnizons rīkoja lietisku uzņemšanu. Noskaidrojās arī lidojuma rezultāts — 15 stundas. Rēķinot pataisno, nolidojām 900 verstis.

Materiālus par kara lidotāju Jāzepsu Baško sagatavoja V. ROMANOVSKIS

SPORTS ← SPORTS → SPORTS

Uzņēmuma sporta bāzes celtniecība allaž ir Livānu eksperimentālās biokīmiskās rūpnīcas inženiera celtnieka Jura Mazura rūpju lokā. Svētkos — pateicība par darbu.

Balvas skrējiena «Apkārt Preiļiem» uzvarētājam Ingai Jakovļevai, Inesei Kurmei.

SVĒTKU FANFARĀM SKANOT

8. augusts — Vissavienības fizikultūriešu diena. Šiem svētkiem veļtālais sarīkojums kļūst par tradīciju.

Svaru bumbu cel Preiļu SCO sportists Jāzeps Brūvers.

Preiļu pilsētas stadionā pulcējās aktīvākie, enerģiskākie rajona sportisti un fizikultūrieši, sporta darba organizatori, veselīga dzīvesveida propagandētāji.

...Spēle orķestris. Tribīnēs — Preiļu un Livānu pilsētu uzņēmumu un iestāžu, saimniecību fizikultūrieši. Sapulcējušos svētkos sveic rajona fiziskās kultūras un sporta komitejas priekšsēdētājs P. Zdanovskis, mudinot klātesošos aktivizēt fizikultūras un sporta darbu kolektīvos, celt individuālo meistarību. Un, protams, godam piedalīties republikas lauku sporta spēlēs, jaunatnes spēku pārbaudēs.

Rajona Tautas deputātu padomes Izpildkomitejas Goda rakstus aktīvākajiem sporta dzīves organizatoriem L. Valdonim, J. Mazuram, A. Pošeiko, J. Urtānam un V. Točko pasniedz Izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieks M. Mihailovs. Ar komjaunatnes rajona komitejas Goda rakstiem apbalvoti F. Pušņakovs, M. Treide, N. Romanenko, R. Mālnicks, V. Limanis.

Sporta biedrības «Daugava» republikāniskās padomes Goda rakstus saņēma J. Cakuls, J. Belousovs, P. Skutelis, A. Vilcāns, A. Sondore, L. Lazdāns.

Labāko sportistu, fizikultūru priekšsēdētāju, treneru, tiesnešu un sporta metodiķu darbs uzteikts ar rajona fiziskās kultūras un sporta komitejas Goda rakstiem. Starp apbalvotajiem — M. Kruza, O. Anspoka, A. Ceirāns, A. Ivbule, A. Naglis, I. Sņikers, A. Rikovs u. c. Balvas saņem arī veselīga dzīves-

veida propagandētāji. Par republikas socialistiskās sacensības uzvarētāju (3. vieta) atzīta mūsu rajona fiziskās kultūras un sporta propagandas komisija, kura apbalvota ar Valsts fiziskās kultūras un sporta komitejas Goda diplomu.

Par socialistiskās sacensības uzvarētājiem kļuvsu Livānu eksperimentālās biokīmiskās rūpnīcas, agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» un padomju saimniecības «Aglona» kolektīvi. Tas — sporta metodiķu Mārites Treides, Jura Cakula un Jāņa Belousova nopelns. Uzvarētāji saņem rajona fiziskās kultūras un sporta komitejas Goda rakstus un vērtīgas balvas.

Kad balvas pasniegtas un saņemtas, uz stadionu un pilsētā sākas sporta sacensības. Starp to dalībniekiem tie, kuri arī ikdienā ir pratuši godam aizstāvēt savu kolektīvu un rajona sporta godu: padomju saimniecību «Aglona», «Rušona», agrofirmas «Krasnij Oktjabrj», Raina, Oskalna kolhozu un citu saimniecību. Livānu eksperimentālās biokīmiskās rūpnīcas, «Lauktechnikas», Riebiņu un Preiļu 2. vidusskolas fizikultūrieši. Arvien enerģiskāk masu sporta sarīkojumos iesaistās ģimenes. Un tie atkal jāuzteic preiļieši Valentīna, Inga, Līza un Anatolijs Petrovi, Anna, Agnese, Mārtiņš un Jānis Erti, aglonieši Lidija, Maruta, Gunārs un Raimonds Matisāņi un citas rajona vissportiskākās ģimenes.

A. ILJINA
J. SILICKA foto

Ar lielu aizrautību allaž sacenšas mazie velosipēdisti.

Ģimeņu sacensībās uz starta Petrovu ģimene.

Atsaucieties, čempioni!

Lai popularizētu dambretes spēli mūsu republikas austrumu rajonos, no 24. līdz 26. augustam Rēzeknes rajona Maltā notiks pirmais Latgales jauniešu čempionāts krievu dambretē.

Tajā piedalīties tiek aicināti visi spēcīgākie Balvu, Daugavpils, Ludzas, Krāslavas, Preiļu, Rēzeknes rajonu un pilsētu jaunie dambretisti vecumā līdz 18 gadiem un ar ne zemāku kā 3. sporta klasi.

D. KONDOVS,
Rēzeknes rajona dambretes sekcijas vadītājs

Šoreiz — neveiksmīgi

No 7. līdz 9. augustam Novopolockā notika PSRS jaunatnes čempionāts ūdenslīpošanā. Republikas izlases komandas sastāvā startēja trīs preiļieši — R. Ivanāne, J. Romanovs un G. Kokins.

Piecus gadus pēc kārtas preiļieši no PSRS jaunatnes čempionāta mājup pārbrauca ar medaļām. Jaunajai sportistu maiņai tas neizdevās. R. Ivanāne un J. Romanovs ierindojās tikai otrajā desmitā.

Varam būt gandarīti vienīgi par trampīnīleču rezultātiem. Guntars Kokins piezemējās aiz trīsdesmit metru robežas. Jāpie-

bilst, ka Guntaram arī starta dienā bija augsta temperatūra, slimības dēļ sacensības nepiedalījās V. Sišojeva. Tas, acīmredzot, neļāva sekmīgi aizvadīt finālsacensības. Rezultātus (arī uzvarētājiem tie samērā vāji) ietekmēja nelabvēlīgie laika apstākļi un sacensību sliktā organizētība. Sportisti un tiesneši nereti atcerējās PSRS čempionātu norisi Eikša ezera sporta bāzē un izteica gandarījumu, ka nākamgad sacensības plānotas mūsu rajonā.

A. VEIDRE

Redaktora v. P. PIZELIS

KINO

«EZERZEME»

15. augustā — «Izpirkums», «Mosfilm», sāk. p.kst. 14, 16, 18, 20; 16. augustā — «Izmeklētājs», Francija, sāk. p.kst. 16, 18, 20; 17. augustā — «Krāmere pret Krāmeru», ASV, sāk. p.kst. 17, 19, 21; 18. augustā — «Visi pret vienu», 1. un 2. sērija, Lietuvas st., sāk. p.kst. 17, 20; 19. augustā —

«ATPOTA»

15. augustā — «Iemācies dejot», «Belarusfilm», sāk. p.kst. 16, 18, 20; 17. un 18. augustā — «Izpirkums», «Mosfilm», sāk. p.kst. 17, 19, 21; 18. augustā — «Krāmere pret Krāmeru», ASV, sāk. p.kst. 17, 19, 21; 20. un 21. augustā — «Izmeklētājs», Francija, sāk. p.kst. 17, 19, 21.

VALMIERAS
36. PROFESIONĀLI
TEHNISKA
VIDUSSKOLA

1987. — 1988. mācību gadam uzņem audzēkņus šādās specialitātēs:

AR ASTOŅGADĪGO IZGLĪTĪBU:

nepārtrauktas stikla šķiedras ieguves operators;

spolētāja;

audēja kontroliere;

stieļu apgērbu drēbniece

(uzņem ar norīkojumiem, mācības latviešu valodā);

šķeterētāja (mācības krievu valodā).

Mācību ilgums 3 gadi. Audzēkņi saņem 50 procentu apmaksu par saražoto produkciju.

OGRES

43. PROFESIONĀLI
TEHNISKA VIDUSSKOLA

(288300, Ogrē, Meža prospektā 13, tālrunis 24711, 24668) izsludina papildu uzņemšanu 1987./88. mācību gadā

piegriezējas
profesijā.

Ir bezmaksas uzturs, kopmītne, apģērbs.

AR VIDUSSKOLAS IZGLĪTĪBU:

skaitļojamo mašīnu operators (stipendija — 30 rubļi mēnesī);

spolētāja šķeterētāja;

nepārtrauktās stikla šķiedras ieguves operators (stipendija 30 rbl. mēnesī, bāzes uzņēmuma piemaksa — 50 rbl. un 50 procentu piemaksa par saražoto produkciju).

Mācības notiek latviešu valodā. Mācību ilgums 1 gads. Ir bezmaksas kopmītne.

Skolā darbojas pašdarbības pulciņi, sporta sekcijas un kinostudija.

Skolas adrese: Valmierā, Vadu iela 3. Telefons — 32345.

JĒKABPILS AUTOBUSU PARKS

organizē šoferu kursu «D» kategorijas un autobusu vadītāju tiesību iegūšanai. Kursos uzņem šoferus, kuriem ir nepārtraukts, gadu ilgs autovadītāja darba stāžs.

Tie, kuri vēlas apmeklēt kursus, tiek uzņemti darbā Jēkabpils autobusu parkā un mācību laikā saņem darba algu atbilstoši autobusa «LAZ» vadītāja likmei no aprēķina 135 rubļus mēnesī.

Kursu sākums 1987. gada 24. augustā. Tie notiks Jēkabpilī, autoskolā «Asote». Mācību ilgums 1 mēnesis. Kursus apmaksā autobusu parks. Ir kopmītne, ēdnīca, nodrošināta pārvadāšana uz darbu un no darba ar uzņēmuma transportu.

Pēc kursu beigšanas tiek piedāvāts darbs Jēkabpilī, Preiļu un Pļaviņu filiālē.

Izziņas pa telefonu 32480.

Administrācija

PREIĻU RAJONA PATĒRĒTAJU BIEDRĪBAS
SAGĀDES KANTORIS

Iepērk no iedzīvotājiem:

piladzogas (cena 0,25 rbl. par 1 kg),
dzērvenes (cena 2,20 rbl. par 1 kg),
brūklenes (cena 1,50 rbl. par 1 kg),
aronijas (cena 0,45 rbl. par 1 kg).

Produkciju pieņem visos sagādes punktos, kā arī noliktavās Nr. 1 un Nr. 4.

RAJONA
SADZĪVES PAKALPOJUMU
KOMBINĀTS

ziņo, ka sakarā ar Livānu ķīmiskās tīrītavas un veļas mazgātavas siltumtrases remontu kombināta pieņemšanas punktos izstrādājumus ķīmiskajai tīrīšanai un mazgāšanai pieņem ierobežotā daudzumā.

Administrācija

MAINA trīsistabu kooperatīvo dzīvokli Cēsis pret kooperatīvo trīsistabu dzīvokli Preiļos, Zvanīt: Cēsis — 26269.

...tik māte prot pa rūpju taku aiziet klusējot.

(G. Selga)

Izsakām visdziļāko līdzjūtību Erikam Lizbovskim, MATI smiltājā izvadot.

Mājas kaimiņi

...tik māte prot pa rūpju taku aiziet klusējot...

(G. Selga)

Atvadu brīdī esam kopā ar Jevģeniju Loginu, MATI smiltājā izvadot.

Mājas kaimiņi

Izsakām dziļu līdzjūtību pierīgājiem un tuviniekiem sakarā ar EMILIJAS JURKEVICAS nāvi.

Mājas kaimiņi

PREIĻU KOOPERATĪVA
PROFESIONĀLI TEHNISKA
VIDUSSKOLA

Iudz piedāvāt gultas vietas skolas audzēkņiem 1987. — 1988. mācību gadam. Atlīdzība — 15 rubļu mēnesī.

Vēl jau spēka gadi kalnā sauca, Saule norietēja dienas vidū (E. Rumba)

Izsakām līdzjūtību pierīgājiem, TOMASU KASICKI smiltājā izvadot.

K. Marksa kolhoza valde un arodkomiteja

Pārscries mājup zirgi salni, Mēs vēl ilgi glabāsim Tavu gudru padomiņu, Tavu mīlu valodiņu.

(I. Mežnora)

Izsakām līdzjūtību Stanislavam Kasickim sakarā ar TEVA nāvi.

CBK 4. ceha kolektīvs

Tu esi vienģviena, Kas vienģreiz tik var būt, Tu aizledama paliec — Kā gaismu tevi jūt.

(A. Dāle)

Izsakām dziļu līdzjūtību Jevģenijai Loginai sakarā ar MĀTES nāvi.

Preiļu 1. vidusskolas skolotāji

Laikraksts «Leņina Karogs» iznāk otrdienās, ceturtdienās, sestdienās latviešu un krievu val.

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Прейльского районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке, г. Прейли, Латв. ССР. Издательство «Звайгзне», г. Рига, ул. М. Горького, 105.

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1. TĀLRUŅI: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 2217 sekretariāts — 21769, agrorūpnieciskā kompleksa, kultūras un sporta nodaļas — 21759, partijas dzīves, skolu un vēstules nodaļas — 21996, vietējo padomju darba, rūpniecības un celtniecības nodaļas — 21985, grāmatvedība, uzturēšanās par sludinājumiem — 22305.

Tir. 13770 eks. (latv. val. 9819 eks., krievu val. 3951 eks.).

1 nos. iespiedloksne. Ofsetiespiedums. Laikraksts iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā 228400, Daugavpili, Vaļkas ielā 1. Indeks 68169. Pas. 1115.